DIREKT AKTION

RADIKAL SYNDIKALISTISK UNGDOMSTIDNING

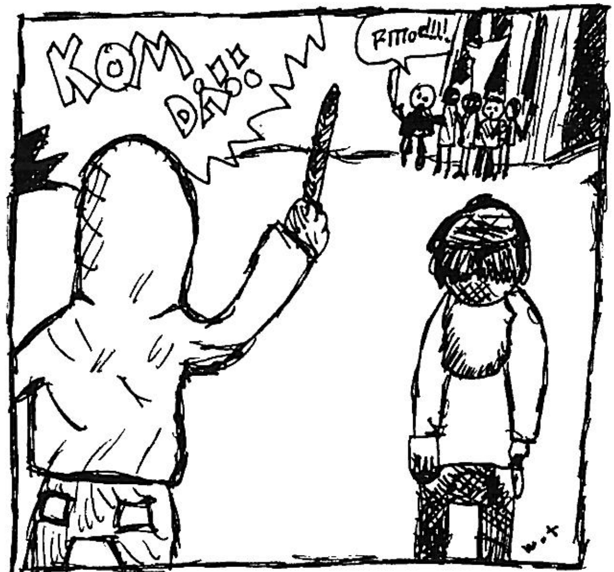
nr. 2 2008 ☆ #54 ☆ 30:-

internationalism

Läs om:

I EN BETONGFÖRORT UTANFÖR STOCKHOLM CITY...
VI SKA SPÖA'ROM, JÄVLA LALLARE!
OM BÄNGEN KOMMERA!?
LÅT DOM KOMMA!!!

KOM DÅ!!

NEJ, STOPP!

FÖRSTÅR NI INTE? DET HÄR ÄR JUST VAD BORGARKLASSEN VILL! ATT SVENSKAR SLÅSS MOT INVANDRARE, ATT STUDERANDE, ASYLSÖKARE OCH LÅGAVLÖNADE HUGGER NER VARRAN' ISTÄLLET FÖR ATT ORGANISERA SIG!
MEN VEM ÄR VÅR FIENDE?

BORGARNA! ALLA POLITIKER SOM SKITER VANLIGT FOLK I ANSIKTET, SOM SLAKTAR VÄLFÄRDEN OCH SOM PRIVATISERAR SKOLOR & SJUKHUS! ARBETSGIVARNA OCH FASCISTERNA! ALLA STÅR DOM PÅ SAMMA SIDA OCH SKJUTER PÅ OSS I UNDERK ARBETARKLASSEN! DET ÄR HÖG TID ATT SLÅ TILLBAKA!

STUREPLAN
FRED MELLAN FOLK
KRIG MELLAN KLASSER!

#54

Innehåll:

DIREKT AKTION

Direkt Aktion ges ut av kulturföreningen Direkt Aktion och är Syndikalistiska Ungdomsförbundets utåtriktade organ. Tidningen kommer ut med fyra nummer per år.

Ansvarig utgivare: Axel Gagge

Redaktionen: Axel Gagge, Hugo Wijkström, Gustav Ingman, Rickard Skoog

Layout: Rickard Skoog

ISSN: 1403-281X

Organisationsnummer: 885001-9087

Direkt Aktion
Box 6507
113 83 Stockholm

www.direktaktion.se
direktaktion@suf.cc

Att prenumerera på Direkt Aktion kostar 120kr för ett år (fem nummer) och stödprenumeration kostar 200kr för ett år.

Direkt Aktion söker skribenter, illustratörer och fotografer. Är du intresserad av att medverka så kontakta redaktionen på direktaktion@suf.cc

Senaste åren har vi sett flera magstarka "bevis" som verkligen får en att förstå känslomässigt att kapitalet är globalt. Europadomstolen dömde till fackets nackdel i den så kallade Vaxholmsdomen, som försvagar fackets ställning i Europa. Det blir svårt att skapa en "botten", en ungefärlig, gemensam europeisk lägstalön, när facklig kamp över gränserna motarbetas. Flyktingar och invandrare som kommer till Europa kontrolleras och isoleras kulturellt och ekonomiskt, vilket bara bidrar till ännu lägre löner och att splittringen i arbetarklassen ökar. Övervakning och repression mot politiskt oliktänkande blir allt mer ohämmad. I Sydamerika, Afrika, Asien och resten av världen angrips fackligt aktiva och naturresurser fullkomligt hänsynslöst av företag och stater, och det är väldigt lite praktiskt vi i väst kan göra för att motverka det. Arbetarklassen i de rika länderna har splittrats, köpts och isolerats från arbetarna i resten av världen. Till och med i en sån här märklig situation offrar facket de papperslösas rättigheter för att behålla kollektivavtalen och samförståndet. Men fackets syfte är inte att skapa bra kollektivavtal - facket representerar den samlade styrkan hos alla oss som arbetar, och facket är till för att användas! Om kollektivavtalen splittrar de de skapades för att försvara får vi överge kollektivavtalen! Det är helt enkelt så att när kapitalet förändrar sina strategier så måste vi förändra våra.

Internationalism handlar om solidaritet. Ingen människa, gerillaarmé, folkrörelse eller statsbildning har kraften att ensam stå emot den globala kapitalismen och dess massförstörelsevapen, underrättelsetjänst, paramilitärer och knarkfabriker, vår styrka ligger inte där. Vi har varken råd med eller anledning till att låta bli att vara solidariska. All socialistisk utveckling - oavsett om den sker på i armkrok på en toppmötesprotest, i väpnad konflikt i en krigszon, i en facklig konflikt på Europas låglönemarknad eller på en ockuperad fabrik - är utveckling som vi på ett eller annat sätt måste stödja! All makt och all verklig förändring kommer från folket, och det är folket och inte ideologierna vi måste solidarisera oss med.

Detta nummer av Direkt Aktion har tema internationalism - socialistisk kamp över gränserna, med siktet inställt på att hota det globala kapitalet. Som vanligt försöker vi inte presentera en heltäckande bild - det klarar andra bättre än oss - utan istället göra ett par djupdykningar i angelägna internationalistiska frågor. Som vanligt bjuder vi på lite annat också. Vi tackar alla våra skribenter som gjorde numret möjligt och hoppas att tidningen är rolig, angelägen och nyttig att läsa!

Redaktionen
Maj 2008

Den återfödda internationalismen

Intervju med Ya Basta

Inte ens djungelns spöregn kunde hindra diskussionerna. Något nytt var på gång. Inte ens militärens vägspärrar kunde hålla folk borta. 3000 personer från 40 länder hade hörsammat zapatisternas kallelse att komma till Lacandonadjungeln i Chiapas till ett möte "för mänskligheten, mot nyliberalismen". Vid en första anblick verkade zapatistupproret när det bröt ut den 1 januari 1994 i regionen i södra Mexiko följa

> **3000 personer från 40 länder hade hörsammat zapatisternas kallelse att komma till Lacandonadjungeln i Chiapas till ett möte "för mänskligheten, mot nyliberalismen"**

samma mönster som så många andra gerillarörelser i Latinamerika, vandrandes i Che Guevaras fotspår, som ytterligare en befrielserörelse i kamp för nationell självständighet. Den gamla antiimperialistiska vänstern började damma av insamlingsbössorna, plocka fram FNL-banderollerna och byta ut bokstäverna mot EZLN. Men EZLN:s väpnade kamp varade bara en vecka, tillräckligt länge för att fästa världens uppmärksamhet på dem. Sedan lade de vapnen åt sidan och satsade istället på att verka som en social rörelse, bygga kontaktnät med indiansamhällena, de lokala byarna i Chiapas. Och utifrån dessa byar började de knyta kontakter med antagonistiska rörelser i hela Mexiko. Den 27 juli 1996 utökade de sina kontakter globalt, och bjöd in till det interkontinentala mötet i byn La Realidad i Lacandonadjungeln, för alla de människor som drabbades av nyliberalismens ekonomiska politik världen över.

Från Italien deltog en stor delegation aktivister från den autonoma rörelsen av ockuperade sociala center. Den italienska rörelsen stod vid ett vägskäl, internt fördes en diskussion om vilken väg den skulle ta, vilka metoder den kunde använda sig av för att bryta sig ur den isolering, det vänstergetto den hamnat i, och återigen bli en politisk kraft i samhället. Mötet med zapatisterna blev en omvälvande händelse, som kom att förändra dessa sociala centers sätt att arbeta. När delegationen återvände från mötet grundade de föreningen Ya Basta, för att bygga vidare på zapatisternas erfarenheter och inledda ett långvarigt samarbete med lokalsamhällena i Chiapas. Eugenio är aktiv i föreningen Ya Bastas lokalavdelning i Padua, en av Ya Bastas sjutton avdelningar i Italien.

–Det finns ju alla möjliga grupper, från katolska högern till de rättrogna antiimperialistiska grupperna på yttersta vänsterkanten som bedriver internationellt solidaritetsarbete. Det finns olika kommunistiska grupperingar i nord som stödjer andra liknande kommunistiska grupperingar runt i världen. Men de har mer en envägsrelation. Det vi öppnade med zapatisterna var något annat, inte ett enkelriktat stöd, säger Eugenio.

–Vi inspirerades av zapatisternas sätt att organisera sig, att kommunicera. Vi tog ju inte bara några slogans från dem, utan idéer och gemensamma föreställningar. Och vi började titta på oss själva: hur skulle man kunna agera zapatistiskt i Europa, genom att till exempel ockupera sitt universitet eller arbeta med de röstlösa här, som migranter, bostadslösa eller arbetslösa. Då är du inte längre bara ett stöd utifrån, utan du är en aktivist som börjar agera zapatistiskt här på det lokala planet, inte bara bedriva zapatiststöd från ett annat land.

Vilka metoder och tekniker var det ni influerades av?

–Det är inte bara en fråga om tekniker. Men till exempel sättet att arbeta med de vita overallerna, det byggde ju på inspiration från zapatisterna. Och i globaliseringsrörelsen, mellan Seattle och Genua, då den växte väldigt snabbt och en massa människor engagerade sig, så började många göra saker på ett zapatistinfluerat sätt, ett Ya basta-sätt lokalt, säger Eugenio.

> **Den gamla antiimperialistiska vänstern började damma av insamlingsbössorna, plocka fram FNL-banderollerna och byta ut bokstäverna mot EZLN**

Till skillnad från nationella befrielserörelser strävade zapatisterna inte efter att ta över statsmakten. Istället för regeringsmakten krävde de autonomi, rätten till självbestämmande för lokalsamhällena i Chiapas, över sina byar, sin mark och sin produktion. Det är dessa lokala projekt Ya Basta började samarbeta med och stödja. Det rörde sig till en början om mycket praktiska insamlingar, att hjälpa lokalsamhällen med att få en ambulans, ett vattenreningsverk eller importera deras självproducerade

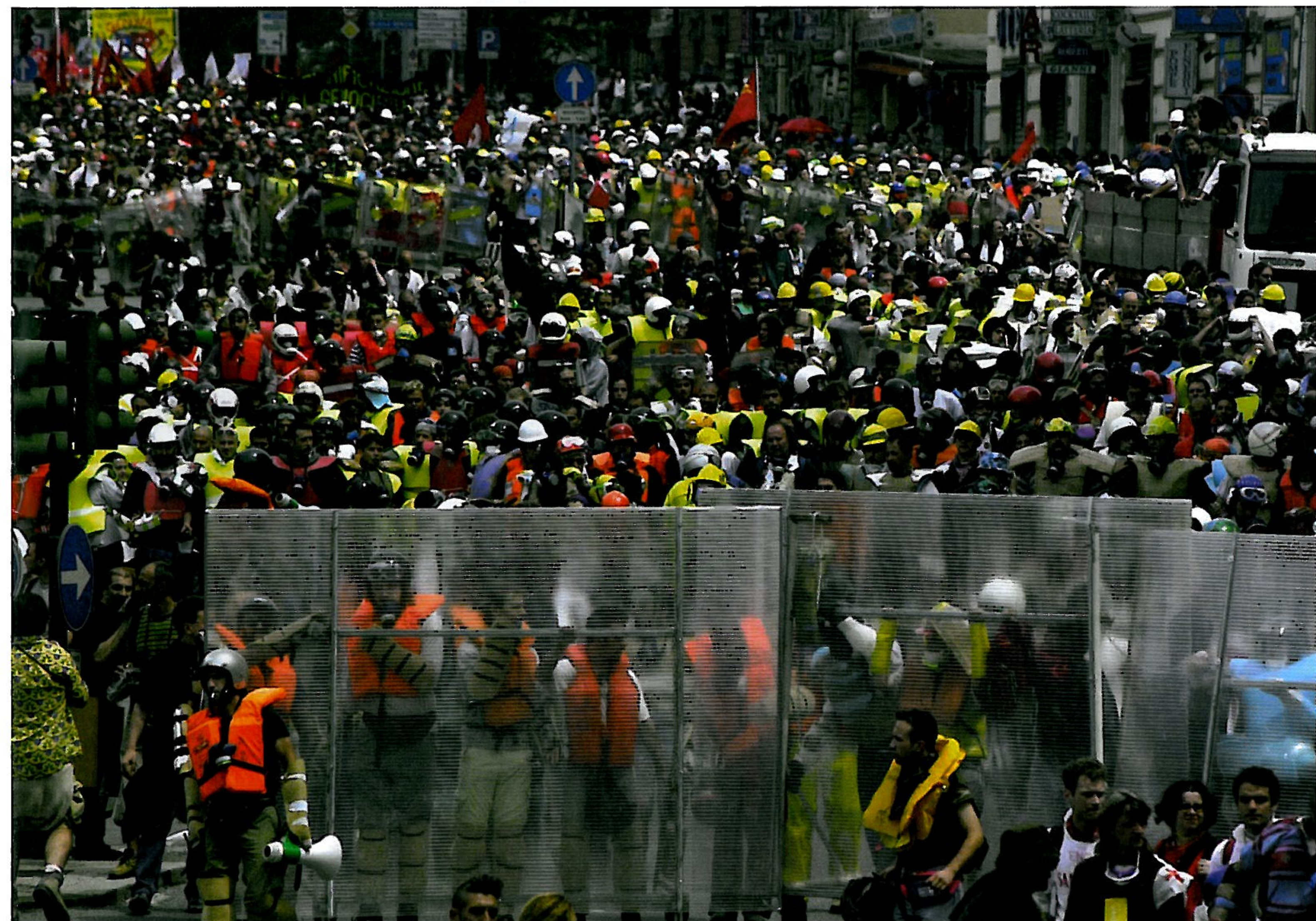
kaffe. Med åren har Ya Basta börjat använda samma metod att arbeta med andra delar av världen. Istället för att stödja ideologiska organisationer, politiska partier eller befrielserörelser bygger Ya Basta upp en direkt kontakt med praktiska projekt i samhällena, projekt som har den gemensamma nämnaren att de stärker lokalsamhällenas autonomi och självbestämmande. Eugenio har för Ya Bastas räkning börjat bygga upp kontakter i Ecuador, ett land som skiljer sig mycket från Chiapas starka lokalsamhällen.

–Jag var tvungen att åka dit för min avhandling, och just då följde Ya Basta inte så noga utvecklingen i Ecuador. Ya Basta försöker ju hitta platser där det är möjligt att bedriva politik tillsammans, att få kontakter med politiska rörelser. Så när jag behövde åka till Ecuador och började knyta kontakter så öppnade jag också en ny väg för Ya Basta. Jag pratade med de sociala rörelserna i Quito, som också stödde och hade kontakt med indianernas kamp i Amazonerna, med många olika indiansamhällen. I två års tid nu har vi i Ya Basta organiserat karavaner dit och hållit kontakt med grupperna och rörelserna där. Och också drivit projekt med lokalsamhällena. På så sätt började jag tillsammans med andra kamrater att bygga upp en politisk väg in i Ecuador, till organisationer och lokalsamhällen. Och det är inte lätt, för det här är inte som Chiapas, säger Eugenio.

”vid Stilla havet samarbetar vi med olika lokalsamhällen som kämpar där, bland annat med några som ockuperar mark som en schweizisk företagare köpt upp

Till en början kunde han knyta kontakter genom nätverket kring Indymedia i staden Quito och lokala miljöorganisationer som samarbetade med indiansamhällen mot skövlingen av regnskogen och oljebolagens prospekteringar efter olja.

–På västkusten vid Stilla havet samarbetar vi med olika lokalsamhällen som kämpar där, bland annat med några som ockuperar mark som en schweizisk företagare köpt upp för att spekulera. Det rör sig om ett stort kustområde just framför Galapagosöarna, där han vill skapa ett enormt turistprojekt. De här lokalsamhällena gör motstånd och ockuperar stranden, de tar tillbaka deras områden som staten sålt, och de bedriver olika projekt där. Vi samar-

betar med dem kring dessa projekt, som exempelvis att skapa en lokalradio för lokalsamhällena, och även sätta upp en webbradio, så de kan sprida sin information och nyheter till andra lokalsamhällen. Dessa projekt bygger vi upp tillsammans. Stöd till lokalsamhällen kan delvis vara av ekonomisk natur, genom insamlingar. Men ekonomiska stödet kan även ske genom att importera deras varor, som zapatistkaffe eller olivolja från Palestina, eller att ordna resor och gemensamma karavaner till orterna.

"Ya Bastas resor går oftast direkt till konfliktzoner, för att själva där delta, bygga upp kontakter direkt på plats

Men riskerar inte det här att bara bli en ny form av grön kapitalism, rättvis handel och ekoturism? Ya Basta säger själva att de är medvetna om problemet och kallar det själva att gå 'från solidarisk turism till globala medborgare' och 'från solidarisk handel till rebelliskt utbyte'.

–Jag ogillar verkligen begreppet ekoturism, men vi lever ju i en globaliserad värld, där folk rör på sig mycket mer och får mer kontakter världen över. Nu börjar det bli allt vanligare även i Italien att resa utomlands och utbyta erfarenheter. Men vanligtvis brukar du inte ha möjligheterna att se de världarna på ett annat sätt, du kan bara vara turist. Det är en annan sak att befinna sig på plats som människa, att se andra människor, se och uppleva deras problem och deras kamper. Att besöka lokalsamhällen och göra saker med dem, istället för att bara vara en gringo i jakt på vackra naturplatser. Jag har hållit på med ett utbyte med några lokalsamhällen i Ecuador, där vi börjat skapa andra sätt att resa dit för att både se den vackra naturen där, och att när man besöker deras byar så bidrar man ekonomiskt till deras strukturer och samtidigt kan stödja deras politiska kamp. Denna "turism" är ett initiativ som kommer underifrån. Det handlar inte om stora lyxhus vid stranden, utan man bor i samma sorts hus som dem, äter med dem och allt sköts av dem själva. De har ett nätverk, en struktur som heter la Comuna, där de tar sina gemensamma beslut och organiserar sina kamper, och sköter detta. Så när man "turistar" där så sköts allt av deras struktur och man stödjer samtidigt deras kamp.

Ya Bastas resor går oftast direkt till konfliktzoner, för att själva där delta, bygga upp kontakter direkt på plats och se med egna ögon. De har organiserat karavaner till Bagdad mitt under Irakkrigets utbrott, till Palestina, eller följt oljebolagens pipelines in i Amazonas för att spåra naturförstörelsen och dokumentera skadorna på lokalbefolkningen av utsläppen. I en stor del av världen är lågintensiva militära konflikter ett normaltillstånd. Där försöker Ya Basta i samråd med lokala initiativ agera genom vad de kallar "diplomati underifrån".

–Det handlar framför allt om arbete i Palestina. Att när det är möjligt använda våra kroppar, och våra politiska resurser, för att placera oss själva mitt i konfliktzoner, som mänskliga sköldar och använda vårt "europeiska" medborgarskap till fördel för de lokala samhällena och den palestinska kampen.

Är det inte svårt att använda er strategi att stödja lokalsamhällen och lokala initiativ i platser som Palestina och Colombia, områden som är så starkt polariserade mellan Israel och Hamas, eller colom-

bianska staten och Farc-gerillan. Hur kan man jobba lokalt då, utan att räknas till någon av "sidorna"?

–Vi måste tro att det finns andra sätt att bedriva politik där än bara inom de två sidorna, att befinna sig där och hitta andra projekt, andra målsättningar och andra kamper som är praktiserbara. I Palestina finns en blandning av olika strömningar, men de är inte så dominerade av fundamentalister som man i väst vill göra gällande, till exempel studentkollektiven på universiteten. Vi sände radio i Palestina, Global Radio, och fick en massa folk att jobba ihop med det, även folk från universitetet här. Men det är verkligen svårt att agera i den situationen där, vilka grupperingar man ska bygga upp kontakter med. I Colombia har vi till exempel kontakt med landlösa bönder som ockuperar mark, de är lokala initiativ som inte styrs av gerillan, men som inte heller ställer sig mot FARC. Vi försöker jobba med dem, utan att tvingas 'välja sida' mellan dem i konflikten, det vill säga att vara en tredje aktör. Och det är inte lätt, du kan sympatisera härifrån på distans med gerillan, men när du väl är där måste du pejla in det lokala sammanhanget. Så både i Colombia och Palestina har vi kunnat hitta lokala kamper och lokala projekt som har gått att stödja, säger Eugenio.

Många av de lokala initiativ Ya Basta stödjer handlar om att försvara lokalsamhällens rätt till gemensamma resurser, rätt till sjukvård, till allmänningar som vatten, mark och skog, mot kapitalistiska inhägningar och "förvaruligande" av gemensamma resurser. Du har nyligen genomfört en föredragsturné i Italien om oljeutvinningen i Ecuador och Amazonas, och då tog du upp hur flera av de bolag som orsakar massor med oljespill, förorenar marken och drabbar lokalinvånarna är från Venezuela och Kina. Att det börjar uppstå ett nytt nätverk av nationer, som stått utanför de gamla globala institutionerna, som börjar samverka för att skapa en gemensam marknad.

”Många av de lokala initiativ Ya Basta stödjer handlar om att försvara lokalsamhällens rätt till gemensamma resurser [...] mot kapitalistiska inhägningar och "förvaruligande" av gemensamma resurser.

–Ja, dessa stater, oavsett om de ses som "vänster" eller progressiva, sätter ju nationalstaten i främsta rummet, och försöker stärka staten för att kunna kontrollera naturresurser och råvaror inom landet, på bekostnad av den lokala autonomin. De försöker bygga upp en kontakt mellan stater som står dem nära politiskt, i bemärkelsen att de är emot USA och sitter i en liknande situation globalt. Även de krafter som är antiimperialistiska i en klassisk bemärkelse, kan ha ett tätt samarbete med dessa stater, som Bolivia, Ecuador, Venezuela och Brasilien. Ecuadors president reser två gånger i månaden till Kina, de har bra formella kontakter med Kinas regering och även med Iran. Denna nya internationella formation är inte så lätt att förstå ännu, den innehåller många motsättningar internt. Är det möjligt för dem att återvända till nationalstaten som projekt, kan globaliseringen delas i två block igen? För marknaden är ju global och handeln tar sig runt olika nationella hinder. Samtidigt försöker de här länderna att knyta samman sina inhemska marknader och ha mer handelsutbyte med varandra, säger Eugenio.

Med Lula vid makten i Brasilien, Morales i Bolivia och Chavez i Venezuela, hur förändrar det sättet som Ya Basta kan arbeta i Latinamerika? Den etablerade officiella vänstern här i Europa har ju stora förhoppningar på dem.

–Alla vet att den geopolitiska situationen håller på att förändras, speciellt med det som sker i Venezuela, men även Bolivia, Ecuador, Argentina och så vidare. Där det pågår kamper måste vi finnas, och vi hittar alltid ett sätt att kunna stanna där och göra saker. Men varje lands situation är också speciell, Venezuela är inte Ecuador, Lula är inte Chavez. Vi håller mycket koll och försöker se vad nytt som kommer fram ur denna situation i Latinamerika. Latinamerika är inte längre USA:s bakgård. I Ecuador håller vi fortfarande på att kolla vilka effekter det kommer få. I Argentina jobbar vi ihop med många lokala initiativ, i exempelvis Buenos Aires pågår flera workshops med lokala aktivister för att se hur man kan agera i den här nya situationen. Men vi stödjer ju inga regeringar, vi har inte tagit ställning för dem. För det pågår ju fortfarande lokala kamper i Venezuela, Ecuador och Brasilien. I till exempel Brasilien har ju de landlösas rörelse, Movimento Sem Terra, haft mycket problem med Lula. Vi står ju alltid på lokalsamhällenas sida, i de lokala kamperna. Det kommer alltid finnas dessa konflikter, mellan de lokala samhällenas självbestämmande och statens politiska makt, och just nu försvagas den lokala och politiska autonomin när statsprojekten stärks igen.

Mathias Wåg

Danderyd 2.0

Detta samhällsfrånvända beteende är helt oacceptabelt. Då det handlar om brottslig verksamhet i en segregerad grupp anar vi stora mörkertal. Vi måste våga lyfta på locket och ta problemet på allvar. Jag anser att det behövs en genomlysning av den brottsliga kultur som synes frodas i överklassen, den mest segregerade gruppen i Sverige.
Veronica Palm (s), motion till riksdagen 2006/07:Ju391

I slutet av 1900-talet var industristäder som Stockholm en smutsig historia. Brottsligheten och dödligheten var hög, fattigdomen var påtaglig. Det var under denna tid som många rika flydde staden för att bosätta sig på behagligt avstånd från staden.[1] Borgarklassen isolerade sig från resten av samhället för att på egen hand skapa sitt idealsamhälle, på bekostnad av de människor vars arbete gjorde dem rika. Danderyd och Saltsjöbaden var de första städerna som växte fram. Idag bor det cirka 30000 människor i Danderyd och hela 40 procent av dem är enligt SCB miljonärer, ingen annanstans i landet är andelen så hög.[2]

Veronica Palm är en socialdemokratisk riksdagsledamot. Motionen som citeras skrev hon efter avslöjanden om att ledande moderater hade använt sig av svart arbetskraft och struntat i att betala tv-licens. I motionen förslog hon att rikas segregering från resten av samhället skulle utredas samt att en upplysningskampanj skulle skapas i syfte att upplysa den skattefuskande överklassen om Sveriges lag. Hon menar att rika människor har isolerat sig från samhället och byggt upp sin egen subkultur där det är helt okej att skattefuska och strunta i licensavgifter. Nu i november 2007 gick Försäkringskassan ut och sa att skattefusket kostar mer än fyra gånger mer än felaktiga utbetalningar av bidrag vilket motsvarar ungefär 21 miljarder kronor.[3] Lite oskyldigt kan man ju fråga sig var de ofantliga siffrorna kommer ifrån. Hur många rika är det egentligen som köper bilen via företaget och anställer svart städhjälp? Precis som Veronica tror jag att fusket bland de rika är utbrett och mörkertalet stort. Mycket vill ha mer, att de har miljoner i förmögenheter hindrar det dem inte från att fuska med tusenlapparna.

> **Samtidigt så visar undersökning efter undersökning på att rika människor är friskare och med tanke på inaveln i den svenska överklassen tror jag knappast att det är generna som hjälper dem.**

Men att som rik segregera sig själv från vanligt folk har fler fördelar än att skattefiffel blir allmänt accepterat. Danderyd kommun har en av de lägsta kommunalskatterna i landet och ändå verkar inte deras offent-

1) I Saltsjöbaden fanns det till och med en lag på att man inte fick stycka tomterna. På så vis hade inga vanliga människor råd att köpa mark där och de rika kunde vara i fred. 2) LO-tidningen 2007-03-09 3) Dagens Nyheter 2007-11-05

liga verksamhet lida av det. Enligt skolverkets årliga undersökning så är Danderyd den kommunen med bäst grundskola i hela Stockholms län. Här får eleverna bra betyg, deras lärare får en relativt hög lön och de går i stor utsträckning vidare till gymnasiet.[4]

Och det är inte nog med att Danderydsborna är rikast och får bäst utbildning, de är dessutom friskast i landet. I snitt får en Danderydbo sjukersättning 18,9 dagar om året, i hela landet ligger snittet på 38,8 dagar per år[5]. En Danderydsbo lever dessutom i snitt sex år längre än en person som bor i förorten Södertälje[6]. En förklaring kan vara den väl utbyggda närsjukvården, och det enkla faktumet att rika människor kan ha en sundare livsstil. En del kanske skulle invända att det faktiskt inte är omöjligt att som arbetare leva nyttigt, att flera människor klarar av det. Samtidigt så visar undersökning efter undersökning på att rika människor är friskare och med tanke på inaveln i den svenska överklassen tror jag knappast att det är generna som hjälper dem. Det är enklare att hinna med träning när man kan ha en "polska" som städar huset samtidigt som tennisbanan ligger på tomten. Och de som har gott om pengar har också råd att lägga dem på nyttig mat, istället för snabbmakaroner och falukorv. Hög status verkar dessutom ha ett direkt samband med god hälsa.

”Vi får ofta höra om segregeringen i invandrartäta förorter och de problem som skapas av den. Det är inte lika vanligt med debatter om de rikas isolering

Vi får ofta höra om segregeringen i invandrartäta förorter och de problem som skapas av den. Det är inte lika vanligt med debatter om de rikas isolering. Det finns förstås stora skillnader mellan Rosengård, Ronna och Danderyd. Det är sällan som vi får höra om att polisbilar har attackerats i Danderyd, att allt fler ungdomar dras in i en gängrelaterad verksamhet. Samtidigt så tror jag att det finns ett samband mellan Rosengårds problem och Danderyds välstånd. Splittringar inom arbetarklassen - t.ex. mellan invandrare och svenskar - gör kapitalet starkare. När ungdomar kastar sten efter polisen i Rosengård så finns det ett direkt samband mellan deras stenar och bratsens champangesprutande på Stureplans innekrogar. Båda dessa handligarna är ett uttryck för den sociala konflikten som genomsyrar hela vårt samhälle där en liten klick människor lever i ett stort överflöd på arbetarklassens bekostnad.

”När ungdomar kastar sten efter polisen i Rosengård så finns det ett direkt samband mellan deras stenar och bratsens champangesprutande på Stureplans innekrogar

Den svenska välfärden har aldrig varit och den kommer aldrig att vara någonting som garanterar alla människors lika värde. Danderyd är inte den enda rika kommunen i Sverige, men i Saltsjöbaden, Östermalm, Täby, Lidingö och andra ställen där rika människor sluter sig samman återfinns samma mönster. De lever ett bättre liv än oss. Det är inte sällan som vi får höra att vi i Sverige inte längre har något klassamhälle. De som påstår sådant menar förstås inte att det inte finns klassklyftor, de menar att det idag inte finns någon självklar skiljelinje mellan klasserna och att alla i grund och botten har samma möjligheter att lyckas bra i livet. Men ändå så finns det vissa grupper som medvetet bygger upp en mur mellan sig själva och resten av samhället. De är rika och de bosätter sig på samma ort för att på så vis slippa arbetarklassen och alla problem som hör oss till. Trots allt prat om allas lika värde så tycks det ibland som om en kommungräns avgör om man blir rik, om man får bra betyg eller om man är frisk.

Gustav Severin

4) Dagens nyheter 2007-10-24 5) Metro Stockholm 2007-10-20 6) Stockholm City 2007-11-16

Antideutsche

-Den antityska vänstern

Som reaktion på Tysklands återförening efter Berlinmurens fall började s.k. antityska idéer att sprida sig i den tyska vänstern. Jag trodde först det helt enkelt handlade om att de hatade Tyskland, men förstod sedan att det bara var vissa delar som kallade sig "antityskar". Det skulle enligt dessa antityskar tydligen finnas en längtan hos tyskarna efter en stark ledare. Lydnad, pliktrogenhet och militarism anses som tyska tankesätt som ännu finns kvar.

Bakgrund

Efter andra världskriget fick krigsförbrytare och nazister under Hitler fortsätta jobba i BRD, fast nu i den nya demokratin. Denna period kallar en del, bl.a. antityskarna, för den postfascistiska och postnationalsocialistiska efterkrigstiden. 1945 började Tyskland inte om "från noll" utan man tog med sig nationalsocialistiska strukturer in i den nya epoken. En annan slutsats är att det faktiskt finns en väsentlig skillnad mellan fascism och den specifikt tyska nationalsocialism – nämligen utrotningstanken. Fascistiska strukturer och ett nazistiskt medvetande smälte in i övergången till den västtyska "demokratin". Fascistiska tendenser inom staten anses av antityskarna som värre än fascistiska tendenser som hotar densamma utifrån.

Med detta i åtanke kan man enligt antityskarna inte bara fortsätta den traditionella antifascistiska kampen som vanligt, där enstaka nazister jagas på gatorna. Det är hela det tyska samhället som i grunden måste bekämpas. Delar av de tyska folksagorna har starka nationalsocialistiska böjelser. Många tyska hjältesagor slutar med total förstörelse. Självundergångslängtan har en lång tradition i den tyska kulturen. Naturligtvis kan även ekonomiska förklaringar ges till båda världskrigen, de kan man även hitta i exempelvis Italien. Men det räcker inte hela vägen, eftersom judeutrotningsindustrin bara hade sin höjdpunkt i Tyskland. Viktigt är också det faktum att Tyskland, i jämförelse med USA, England och Frankrike aldrig har haft en framgångsrik liberal revolution. Adeln var in i det tredje riket mycket inflytelserik och vad som är ännu viktigare – frihetsvärderingar från den borgerliga liberalismen kunde aldrig få något fäste bland den tyska befolkningen. Den tyska borgerligheten var rädd både för adeln och för proletariatet.

Även i Spanien förlorade de borgerliga idéerna, men å andra sidan var inte spansk fascism orsak till ett världskrig utan det räckte enbart till "normal fascism". Det är svårt att tänka sig en Hitler i England eller Frankrike, dessa befolkningar hade inte samma tankesätt. Det fanns inte någon beredskap till total underkastelse, tack vara liberalismen.

Irak-kriget enligt antityskar

En tysk befolkning som befriades av USA under andra världskriget ställde sig och sa: det finns inga rättvisa krig. Antityskar ser det som ett svek; har Tyskland glömt vem som tog slut på det nationalsocialistiska utrotandet? Det som egentligen var fallet när tyskarna gick ut på gatorna och demonstrerade mot Irakkriget var enligt antityskarna bitterheten över att USA befriade Österrike och krossade den nazistiska politiken. Nazismen finns enligt antityskarna kvar i tyskarnas undermedvetande. Österrike och Tyskland delar fortfarande samma tak - där mördare och krigsförbrytare kan känna samhörighet. Att det finns ett starkt motstånd mot Israel bland tyskar är enligt de antityska inget sammanträffande heller, hatet mot Israel är lätt att genomskåda. Regeringen ogillar också Israel och vill helst inte erkänna det som ett land.

Belönad efter två världskrig

För att förstå det som tyskarna gjorde under andra världskriget, måste vi förstå att det på inget sätt handlade om olika individer med olika moraliska smärtgränser utan om ett helt kollektiv.

Den tyska politiken och kulturen födde vad vi kan kalla Hitlers frivilliga utövare. Byråkratisk planerade, industriella massmord i ett försök att utrota en viss befolkningsgrupp är mycket anmärkningsvärt. Man skulle kunna anklaga amerikanerna att ha utrotat indianerna, men deras försök blev aldrig industriellt genomförda. Nazisterna hade aldrig stoppat sin plan, någonsin. I Västtyskland började man med en del utredningar av krigsförbrytare men de allierade fattade snabbt att de behövde den västtyska befolkningen i kampen mot Sovjetunionen.

De gamla fascisterna fick en ny chans. Detta gjorde att arvet efter mördandet och plundringen kunde behållas och bli en del av efterkrigstiden. Denna historiska händelse är unik, en nation som attackerade en hel kontinent med ett utrotningskrig blir inte straffad utan tvärtom belönad och återuppbyggd.

I det tyska projektet deltog mer än 100 000 aktivt i utrotningen. Tyskar letade efter judar i hela Europa, för att döda dem och även när det stod helt klart att kriget skulle förloras ansträngde man sig så mycket det gick, att döda så många som möjligt.

Hur straffar man en nation som har startat två världskrig?

Eller har ansvar för 60 miljoner människors död? Anstiftat total förstörelse och plundringar av hela kontinenten på sitt samvete? Som har utövat och påbörjat en extrem form av folkmord? Finns det hopp och bättring för gärningsmännen genom att deras offer hånar och bespottar dem?

I DDR ansträngde man sig en hel del. Tyska kapitalister blev av med sitt kapital, man fraktade deras industrianläggningar till Sovjet, bestraffade de kända krigsförbrytarna och försökte skapa en samhällsordning som skulle göra upprepningen av fascismen till en omöjlighet.

Man "avnazifierade" sin befolkning snabbt. Man erbjöd sina medborgare att känna sig som offer av fascism, vilket var rätt skönt för alla de som bara tittade på. Man behövde helt enkelt inte sona för sina brott eftersom Israel ändå bara var en "imperialistisk kampenhet åt USA". Istället stödde man varje arabisk stat som såg Israel som sin fiende.

Istället för att straffa detta beteende och be om ursäkt för sina offer lät man Tyskland bli en ekonomisk makt igen. Vad händer med ett land som har utfört dessa dåd och inte blir bestraffat utan tvärtom belönad?

Motstånd och proletär internationalism

Den statssocialistiska vänstern har, de senaste 90 åren och fram tills idag, varit nationalistisk. Ända sedan det första världskrigets utbrott har större delen av arbetarrörelsen och dess ledning ute i Europa slutit upp bakom sina "egna" länder.

Rosa Luxemburg kämpade istället för den proletära internationalismen, vilket är den enda vägen att förhindra krig mellan nationerna. Hon kämpade mot socialdemokratins beredskap för världskrig, blev en fiende till nationalismen och betalade med sitt liv. Men hon gjorde just det som är det enda rätta för en antifascistisk socialist, hon insåg det som många antityskar idag verkar har glömt, att kriget måste föras mot fiendeklassen och inte mot ett specifikt land.

Sverige är inte bäst

Antityskarna har förflyttat fokusen från den internationella antifascismen till hat mot det som anses vara "specifikt tyskt". Och även då jag själv har mycket svårt för Tyskland som land och för den största delen av dess historia, inser jag att jag hatar Sverige lika mycket. Visst, när jag läser om den Österrikiska mannen som kidnappade sin dotter i 24 år och våldtog henne så känns det inte som en slump att detta händer i ett tysktalande land, men på något sätt så spelar det ingen roll i slutändan. Det som verkligen räknas är våra verkliga fiender och att vi måste sluta bära med oss smygnationalismen som många av oss inte kan släppa. Den är falsk. Den är inte "riktig" och vi måste prata öppet om rasistiska och sexistiska tendenser för att bli av med dem, även hos oss själva.

Vad var nu anledningen till att jag skrev om detta? Vår kamp här i Sverige är långt ifrån perfekt. Jag skriver om en märklig gruppering av den antifascistiska vänstern i Tyskland för vår skull, för att det alltid är viktig att vara självkritisk. För att tydliggöra betydelsen av att vara fokuserad i en kamp som är svår att utkämpa. Ett land som Tyskland är mycket speciellt och det är förstås jobbigt att som tysk gå ut och säga att det den judiska staten ska sluta upp med förnedringen av det arabiska folket när landet man "kommer ifrån" har ett så smutsigt förflutet. Men de måste sluta se sig själv som tyskar. Precis som vi måste sluta se oss som svenskar.

Tyskland är ett genomruttet land med en förfärlig historia, men den antityska tanken är inte internationalistisk. Det är ju inte bara Tyskland som måste gå under som stat. Vi måste attackera fienden: den kapitalägande klassen, den repressiva staten och de inom arbetarklassen splittrande elementen såsom rasismen och sexismen. På grund av historiska skäl finns det ingen "antisvensk" vänster i Sverige, däremot är den svenska vänstern nog så nationalistisk. Allt från "svensk kött är bra kött" till första maj-firande med svenska flaggor, den svenska partivänsterns syn på Sverige som på något sätt "bättre", "rättvisare" eller "mer demokratisk" än andra kapitalistiska stater är fel.

Vilken kamp är då viktigast? Att arbetarklassen inte har någon nation är ingen klyscha. Vi måste kämpa för att krossa borgarklassens stat och istället bygga upp ett frihetligt socialistiskt samhälle. Vi stöder också våra kamrater i Tyskland, USA, Venezuela, Kina och alla andra länder i deras kamp för socialismen, utan att för den skulle se det ena eller andra landet som på ett avgörande sätt värre. Därför får vi inte ställa oss positiva till den antityska vänstern.

Sofia Hildegard

1968

40 år sedan det internationella upproret mot kapitalismen

Det började bli vår, och nu slog all den uppdämda spänningen ut i full blom. Tet-offensiven rasade i Vietnam, FNL intog sex städer och trängde ända in i en polisstation i Saigon, huvudstaden! Amerikanarna var som förlamade, i Stockholm fick deras OECD-ambassadör ägg på sig, en ny politisk kampmetod introducerades sålunda och Lund jublade. Åtminstone det Lund jag umgicks med. Vi var ett gäng på ett tjugotal ungdomar, flera från Katedralskolan, några som gick på Universitetet. De flesta hade nyss flyttat hemifrån och hade bara vaga föreställningar om vad dom ville syssla med. Att det inte var bil, båt, familj och karriär var ganska klart men alternativen var inte riktigt verkliga än. Vi sökte och experimenterade, levde en improviserad, tumultuarisk tillvaro i en slags urkristen förbrödring där mat, pengar, husrum, vin och kärlek var "allas".

Just det ordet kom att bli det vanligaste i vår vokabulär - till och med språket förändrades.

- Peace brother!

- Love & Light. Har du sett Underground-affischen?

- Ja, helflummig. Påtänd typ som har gjort. Vilken är hans tripp?

- Ingen egotripp. Sojabönor med curry ser jag? Jag är hungrig!

- Det är allas, bara ta.

- Vad läser du? "Marxismen-leninismen-mao-tse-tungs-tänkande". Låter snett.

- Det är inge snett, jätteflummigt faktiskt."Låt hundra blommor blomma."

Schyssta vibbar va?

- Rätt speedat. Vilken maxad pipa du har, finns det nån libb också?

- Libben är slut men lite gräs finns det.

- Nej jag ska dra. Free Love!

- Peace.

Det nya språket kom för att stanna och vi lät oss villigt förföras. Håret växte, föräldrarna grät, världen stod i lågor. Gänget växte hastigt till att omfatta närapå hela vår generation ungdomar, både bofasta och tillfälligt ditflyttade. Alla jämnåriga utan undantag hejade på varandra i öppet samförstånd. Toleransen var stor, utom i de partibildande vänster-

grupperna förstås. Där härskade ännu konkurrensen och armbågsmentaliteten. De som kände sig utfrusna kom till oss för att värma sig, och samtidigt steg den politiska medvetenheten i gänget.

Dag för dag bröt kravaller och studentupplopp ut: i Rom, Madrid, Kairo, Bryssel, Warszawa, Nürnberg, London, Panama - och detta bara under loppet av en månad. Rudi Dutschke, "Röde Rudi", kommer till Lund och extasen är fullständig.

Ett par dagar senare mördas Martin Luther King på balkongen till sitt hotellrum i Memphis, häftiga sammanstötningar och plundringar drar fram över landet hela veckan och strax därpå skadas Rudi Dutschke allvarligt när han skjuts ner av en attentatsman i Västberlin. Den sista april bränner några studenter åter sina studentmössor offentligt utanför Lunds Universitet. Stor uppståndelse, handgemäng och upprörda kommentarer i lokalpressen.

Spänningen växer och den tredje maj är det färdigt: Slaget om Båstad bryter ut!

Davis Cup-matchen i tennis mellan Sverige och Rhodesia skulle alltså spelas i Båstad. Var det meningen. Trots att varken staten eller kommunen sade sig vilja det. Stor upprördhet rådde.

Skulle verkligen, menade de jag diskuterade saken med, skulle verkligen en fascistregim öppet få ta hem politisk prestige i vårt land?

- En mördarregim!

- Och medan regeringen och partierna bara passivt tittar på!

- Det här håller inte. Vi måste göra något!

- Det går bussar till Båstad. Samla ihop alla ni känner så åker vi med!

- Så får det bli. OK, vi ses ikväll!

De politiska ungdomsförbunden hade ställt upp för demonstration, en maktlös och meningslös demonstration genom staden. Men det fanns alltså de som ville stoppa matchen: aktivister strömmade till.

Flera alternativa handlingsplaner var förberedda. Utanför grindarna satte vi oss så småningom ner och vägrade att flytta på oss, lugnt och beslutsamt. Obeväpnad civil olydnad av medborgarrättsmodell. Efter ett ögonblick av förvirring gick polis och brandkår till attack med batonger i helhandsgrepp, vattenkanon och tårgas. Alla var starkt nedkylda, blåslagna och kräktes av tårgasen, men satt kvar på samma ställe, ropade slagord och höll samman gruppen. Här satt jag, Robert K. Levin, fjärran från mitt oborstat charmiga jag, huttrade och skakade tänder, hukade under mitt plakat "Var lugn - men stoppa matchen!" Vattenkanonen smärtade ordentligt när den träffade kroppen, men jag var lugn. "Vi sitter kvar, vad som än händer sitter vi kvar" tänkte jag ofta. Motdemonstranter från trakten försökte blanda sig i leken genom att rulla en omkullvält biljettkur mot demonstranterna, men våldet introducerades av polisen. När slaget böljat fram och tillbaka i flera timmar, slangen till vattenkanonen blivit kapad av en påpasslig Lundaanarkist och flera demonstranter brutalt misshandlade där de satt, stod det plötsligt klart att matchen inte skulle spelas. Ett otroligt jubel bröt ut. En stor och viktig seger var vunnen och genomblöta kamrater omfamnade varandra och sjöng. Vi vann! Vi stoppade matchen! Rasismen är besegrad! De skadade plåstrades om och hemtransporterna började organiseras.

Den verkliga chocken kom först med morgontidningarna: inte en siffra rätt. Hela händelseförloppet var totalt snedvridet och rubrikerna hade krigsformat. Man hetsade på ett sätt som aldrig förekommit tidigare och kallade aktivisterna för "djur", "långhåriga saker" vettvillingar och huliganer.

Fotodokumentationen visade i efterhand att pressen inte bara hade fel, utan helt fel. Endast Aftonbladet höll huvudet någotsånär kallt vilket de fick utstå mycket spott och spe för av tidningskollegor. Under aktionens efterspel stod det klart att detta var mer än vad reaktionen kunde tåla. Ren lynchstämning rådde i det annars så stillsamma Båstad med den ultrakonservativa NST som största opinionsbildande tidning. Diverse ljusskygga råttbon kom i dagen. Demonstranterna och pastor Ingemar Simonsson hotades till livet. Motaktionerna leddes av en förvirrad guldhandlare, och polisen förhöll sig märkligt passiv.

Men när stormen bedarrat återstod ännu en viktig seger: från och med detta datum är det i Sverige allmänt accepterat att idrott och politik hör ihop. Dessutom åstadkom polisens batonger - jag visste det ju själv nu! - vad inte alla möten i världen på så kort tid kunnat åstadkomma: massvis med människor var plötsligt övertygade revolutionärer och den utomparlamentariska oppositionen bara växte. Också i omvärlden trappades motsättningarna ständigt upp. Ett tusen poliser löpte amok bland ockupantgrupperna på Columbia University, och nationalgardet dödade studenter i Kent.

Ur: Staffan Jacobson: "Dialog om Frihet" RD förlag, Lund/ Malmö 2001, s. 29-32.

Venezuela

– Staten och folket

Kampen mot nyliberalismen i Venezuela är präglad av statsmakten, men folket har den viktigaste rollen att spela. Gång på gång har man rest sig upp mot överheten.

Den 27 februari 1989 inleddes det fortgående upproret mot nyliberalismen i Venezuela. Som ett svar på höjda biljettpriser på bussarna in till huvudstaden Caracas utbröt våldsamma protester i staden och i de kringliggande slumområdena. Hundratusentals anslöt sig till protesterna som slogs ner av militären. Mellan 1500 och 2000 människor dödades.

Tre år senare, i februari 1992, inleddes arméenheter under ledning av Hugo Chávez ett försök att störta Carlos Andrés Pérez nyliberala regering. Försöket misslyckas och kuppledarna fängslades. Ytterligare ett försök att störta regeringen fallerade i november samma år.

Efter att ha blivit benådad efter två år i fängelse bildade Chávez partiet MVR, Movimiento Quinta República (Rörelsen för den Femte Republiken), som 1998 vann en storseger i landets president- och parlamentsval. Genom en folkomröstning antogs en ny grundlag som bland annat gav jordlösa bönder rätten att överta obrukad jord, garanterar rätten till fri sjukvård samt lade grunden för den deltagande demokratin.

Regeringen, oljebolaget och oppositionen

Chávez försökte i början av 2002 utöka regeringens kontroll över det statliga oljebolaget PDVSA, något som möttes av starkt motstånd från bolagets ledning. Det hela kulminerade den 8 april, när Chávez i ett tv-sänt tal avskedade ett flertal ur ledningen.

De följande dagarna präglades av oroligheter. Landets största fackförening, CTV, Confederación de Trabajadores de Venezuela, utlyste en två dagar lång strejk som svar på avskedningen. Arbetsgivarorganisationen Fedecámaras uppmanade samtidigt sina medlemmar att stänga ner sina verksamheter i 48 timmar. Detta i ett försök att tvinga Chávez-regeringen till avgång.

Det liberala mediamaskineriet lyckades efter massiv propaganda få ut tiotusentals människor på gatorna i en demonstration till stöd för den avskedade PDVSA-ledningen. Demonstrationen var planerad att gå mot oljebolagets högkvarter, men man bestämde sig under demonstrationens gång för att istället gå mot presidentpalatset Miraflores, där det hölls en motdemonstration. På vägen mot presidentpalatset bröt våldsamma konfrontationer och skottlossning ut, både Chávez-anhängare och oppositionsdemonstranter skadades och dödades.

Oppositionens tv-kanaler började snart visa klipp där Chávez-anhängare, hukandes över räcket på en bro, skjuter mot vad man hävdar är civila oppositionsdemonstranter på gatan nedanför. I själva verket sköt man tillbaka på okända prickskyttar och oppositionella polismän, som visades i den irländska dokumentären "The Revolution Will Not Be Televised" (2002).

Samtidigt som konfrontationerna mellan demonstranterna pågick omringade oppositionella delar av armén presidentpalatset där president Chávez greps och sedan fördes iväg.

Morgonen därpå tillträdde en ny regering beståendes av högt uppsatta militärer, ledande affärsmän, mediemoguler och borgerliga politiker. En icke-vald diktator, ledaren för arbetsgivarorganisationen och affärsmannen Pedro Carmona svors in som landets nye president. Parlamentet, Högsta domstolen och andra demokratiska institutioner upphävdes till överhetens applåder i presidentpalatset.

Men deras lycka blev inte lång. Redan två dagar senare bröt återigen våldsamma protester ut, liknande de som bröt ut i början av 1989. Hundratusentals människor samlades på Caracas gator för att kräva den borgerliga, diktatoriska regeringens avgång.

Folket lyckades, tillsammans med Chávez-lojala soldater, att driva regeringen på flykt och Chávez var snart tillbaka vid makten. Chávez lovade att från och med nu helt och hållet dedikera sitt liv åt folket som enligt honom räddat hans liv.

Den deltagande demokratin

Till en början utgjordes den deltagande demokratin av "bolivarianska cirklar", som tog sig an diverse arbeten för att på lokal nivå förbättra levnadsvillkoren. Man ägnade sig bland annat åt att städa upp i kåkstäderna samt diverse utbildnings-, byggnads- och sjukvårdsprojekt. Cirklarna var drivande i störtandet av den kortlivade borgerliga diktatur som höll makten efter kuppen i april 2002.

Kommunala råd, med liknande funktioner och uppgifter som cirklarna, men i en större skala, ersatte till slut cirklarna. År 2007 fanns det över 19 500 registrerade råd. Det venezu-

elanska experimentet i deltagande demokrati består även av diverse kooperativ och arbetarstyrda fabriker.

Fackföreningar och framtiden

Fackföreningen CTV var nära anknuten till det nyliberala partiet AD, Acción Democrática, som tillsammans med konservativa COPEI stått för landets politik från 50-talet fram till Chávez valseger 1998.

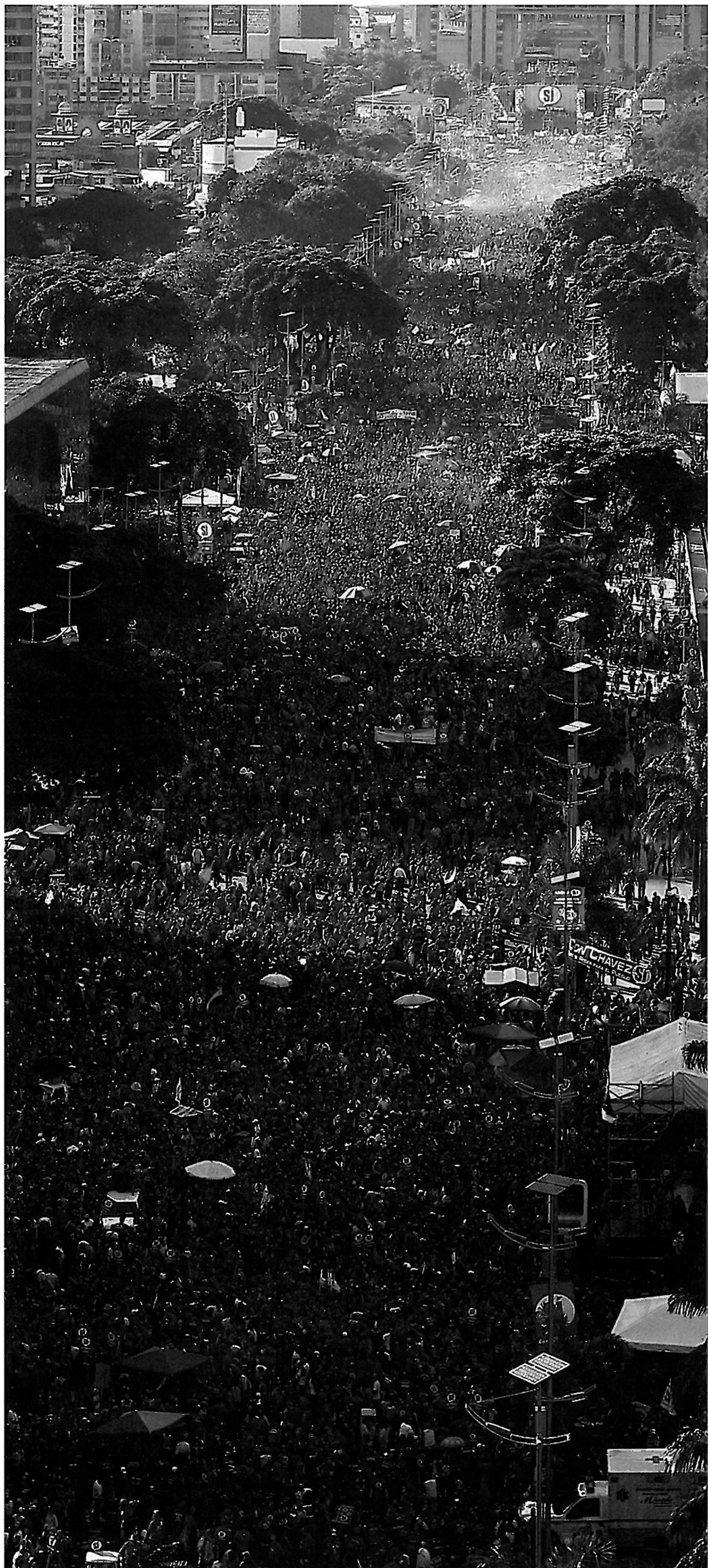
Konflikten mellan CTV och Chávez-regeringen har sina rötter i 2002 då Chávez beordrade fackföreningen att hålla sina första ledarskapsval någonsin. Chávez inblandning i fackföreningens affärer fördömdes av de internationella fackföreningarna ILO och ICFTU.

Det hela eskalerade ytterligare under PDVSA-konflikten och ledde till slut till att fackföreningen UNT, Unión Nacional de Trabajadores bildades av Chávez-anhängare och utomstående vänsterradikaler. De flesta tidigare CTV-förbund övergick till UNT, som idag fungerar som en drivande kraft för förändring inom Chávez-rörelsen. UNT uppger idag ett medlemsantal på över 1,3 miljoner arbetare.

Fattigdomen i landet har sedan förändringarnas början halverats. Arbetslösheten har gått ner och läs- och skrivkunnigheten ökat markant. Tillgången till utbildning och sjukvård har även den ökat drastiskt. Antalet läkare har mer än tiodubblats.

Den stora majoriteten har fått det bättre sedan Chávez kom till makten, men i slutändan kan de fattigas och förtrycktas problem inte lösas av någon stat. Förändringen i Venezuela är en förändring som folket, och ingen annan, drivit igenom. "Arbetarklassens frigörelse måste vara dess eget verk", som det en gång sades.

Jimmy Thelander och Tommy Sundvall

DEBATT

ESF 2008

Välkommen till Malmö!

Till hösten planeras Europeiska Sociala Forumet, ESF, att komma till Sverige. Ett forum som först var profilerat som en del av den "expansiva Öresundsregionens" satsning på "hållbar kapitalism" har till slut blivit hänvisat till sundets andra stad - Malmö.

De danska politikerna var helt enkelt inte sugna på att plocka in fler potentiella bråkmakare efter att den danska autonoma rörelsen gjort en strålande come back och börjat ta hus efter hus i en ockupationsvåg som inte överträffats, varken i antal besatta hus eller i antal vräkta hus, sedan mitten av 1980-talet. Men i Malmö tänker kommunalpolitikerna annorlunda och har redan budgeterat två och en halv miljon kronor till ett spektakel som kanske till och med kommer att slå den annars oslagbara Malmöfestivalen. Varför är politikerna på andra sidan bron rädda, och varför ser politikerna i Malmö ESF-spektaklet som en lönsam investering? Det är frågan som man måste ställa sig när statens stålar börjar rulla in för fullt till ett projekt som påstås utmana den globala maktordningen.

Om vi spolar tillbaka bandet ett par årtionden så ser Malmö helt annorlunda ut. Samtidigt som anarkister demonstrerar mot de rikas invasion av Södermalm i Stockholm och det från ockuperade hus i Göteborg deklareras att Haga och innerstaden är en "Yuppiefri zon" går det att köpa lägenheter mitt i Malmö för bara några tusenlappar. Malmös stolthet, den gigantiska Kockumskranen, står sysslolös på ett avfolkat varvsområde och stora delar av staden håller på att förvandlas till en rosthög. Massarbetslöshet och ekonomisk krispolitik står inför dörren i hela landet. Socialdemokratin, som suttit vid makten lokalt sedan gud vet när och styrt staten mer eller mindre obrutet sedan 1930-talet, börjar runt 1990 att ana oråd. Den håller på att tappa greppet om en arbetarklass i förändring.

> **"Varför ser politikerna i Malmö ESF-spektaklet som en lönsam investering?"**

Men istället för att kapitulera inför de borgerliga partiernas offensiv tänker Malmö-sossarna nytt.

Snacket om Öresundsbro, som funnits på ett oseriöst plan hur länge som helst, förverkligas så småningom och blir ett sätt att hålla massarbetslösheten nere och samtidigt förstärka stadens varumärke. Eller inte bara staden, nu har Malmö blivit en del av Öresundsregionen - nära till kontinenten, lillebror till Köpenhamn. Ett nytt brand-name har fötts.

Det övergivna hamnområdet bearbetas intensivt. Det fifflas friskt, och hela Kockumsområdet köps först dyrt av kommunen och säljs sedan vidare för en krona till SAAB som startar upp fabriker vilken läggs ner så fort uppstartarbidragen tar slut. Det fifflas också med ansökning om statliga pengar till ett universitet, kunskap är ju framtiden. Efter många om och men har Malmös lärarutbildning och ett par andra eftergymnasiala utbildningar blivit till Malmö högskola, vars huvudcampus förläggs vid de gamla hamnbassängerna vid Kockums. Efter hand läggs diverse hi-tech och flumutbildningar till högskolans repertoar. Bredvid campuset hetsbyggs en ekologisk bostadsmässa med experimentella feel-good-eko-hus till de rika. Pengarna till den enorma förlustaffären, som de subventionerade bostäderna såklart blir, hämtas från Malmös kommunala budget - ett mönster som känns igen när HSB blåser sina hyresgäster genom att låta alla medlemmar i Malmö vara med och betala för att skrytbygget Turning Torso ska gå ihop. PR-konsulterna och politikerna jublar.

> **”Nästa hus som besätts stormas av nationella insatsstyrkan med dragna automatvapen**

Med vridna torn och ekologiska strandtomter intill exklusiva restauranger ska de välbärgade lockas in till Malmö från kranskommunernas villa-ghetton. Att omforma Malmö från döende industristad till en "grön stad", en "rättvis stad", "en IT-stad", en "kunskaps-stad" eller en "designad stad" blir det projekt som socialdemokratin i Malmö driver när deras tidigare så starka inflytande över arbetarklassen sviktar. Och bitvis verkar det funka - med håll-rent!-kampanjer, suspekta ljusshower, kulturhus fulla av uppfräschade ateljéer och allt mer exklusiva fik lyckas till och med Möllevången, hjärtat för stadens arbetarklass, att erövras - bohemerna som köpte billiga bostadsrätter där flyttar och säljer inte längre när de blir 25, de bor kvar, och priserna på bostäder ökar drastiskt även i fattiga innerstadsområden. Övervakningskameror sätts upp på torget, ytterligare tiotals med kameror föreslås övervaka shoppingstråken mellan stationen och innerstaden. Polisen försöker starta upp en polishögskola i invandrartäta Rosengård. Skandaler om hur poliser godtyckligt trakasserar unga män, oftast andra generationens invandrare, döljs bakom tidningsrubriker om rån-ligor och iPodstölder.

Samtidigt finns det en annan sida av historien. Malmös första militanta husockupation var givetvis ett hinder i planerna att på uppsnyggningen och omskapandet av innerstaden och dess innevånare. Huset Borgen stormades efter sex månader med metoder inlärda i Danmark 1990, en brandsäker container hissas upp till andra våningen mitt i natten och poliserna kom rusande genom en nerslagen vägg. Nu byggs där ett köpcentrum. När en mindre ockupationsvåg sveper över staden 15 år senare med krav på bostad åt alla rivs ett av de besatta husen så fort ockupanterna utrymts. Nästa hus som besätts, under fredliga former, stormas av nationella insatsstyrkan

med dragna automatvapen. Inget får stoppa kommunens planer - allra minst bråkiga aktivister.

Hela tiden fortsätter operation Re-branding Malmö. Det "gröna kapitalet" ska lockas till staden med alla medel. Malmö satsar på att bli en Fair Trade stad, Malmö kommun kickar igång femårsplanen "Välfärd för alla" som ser till att invandrare integreras till varje pris. Med varje pris menas givetvis varje pris för invandrarna - jobbar de inte gratis åt det kommunala bostadsbolaget får de inte socialbidrag, för alla vet att integration helt enkelt betyder arbete. Sitter de inte av sex timmar om dagen på speciella vuxendagis dras a-kassan in - där integreras de till att hata samhället tillsammans med sina svenska arbetslöshetskollegor. En rad repressiva åtgärder, som bland politikerna verkar uppfattas som framgångsrika, sätts igång för att öka sysselsättningen bland de med lite resurser och se till att de välbeställda bor och trivs i stan och betalar skatt åt Malmö kommun istället för Vellinge eller Lomma. Kanske var det för att varumärket Malmö stärktes, eller kanske var det för att det kom nya jobb efter varven och fabrikernas kollaps, men till skillnad från i andra socialdemokratiska städer lyckas sossarna klamra sig fast i Malmö. Sverigedemokraterna går framåt, men får inga rekordnoteringar som i Landskrona, en stad som varit i en liknande sits som Malmö under åttiotalet men inte lyckats komma över sitt varvs bortgång.

> ” Ung Vänster och SSU diskuterar en "röd front mot anarkismen"

Så kommunpolitiker, tjänstemän och deras folkrörelsekompisar planerar vidare. Vad kan de göra för att stärka Malmös varumärke? Vad kan de göra för att öka klassegregationen och få innerstaden att kännas tryggare och mysigare för det övre medelskiktet? Hur kan staden erbjuda det kapitalet behöver, alltså oändligt mycket arbetskraft upplärd till arbete för skitlöner och som inte har några andra val än att ta vilka jobb som helst? Det misslyckade hockeylaget byter namn och får en ny superarena, ringvägar byggs för bättre pendling, planerna går framåt. Sedan händer de saker som ingen räknat med.

En jävla massa radikala vänsterextremister dyker upp. Det är bråk om nedlagda fritidsgårdar, tusentals bankrutor går sönder i en kampanj för ett ungdomshus, skolor utan pengar får strejkande elever på halsen, nazistiska proto-medborgargarden får hur mycket stryk som helst av antifascister. Partitrogna Ung Vänster och SSU diskuterar en "röd front mot anarkismen", EU-mötet 2001 i Malmö slutar med flera timmars bråk när Malmöpolisen går loss på de autonomas block i anti EMU-demonstrationen, trots att inget våld förekommer från demonstranternas sida. Det talas om genrep inför det stora toppmötet i Göteborg 2001, kanske är det snarare hämnd för gamla oförrätter.

Radikala fackliga rörelser börjar ta form kring den lokala syndikalist-organisationen. Där sossarnas makt är som stört blir det reformistiska utrymmet utanför sosseriet som minst, och varje aktion mot den största arbetsgivaren i staden, kommunen själv, möts med stenhård repression. Svartlistning, pepparspray, massåtal... Det lokala Kommunalombudet blir den första personen att bryta en strejklinje som en vecka senare dränks i pepparspray. Polisen kom undan, kommunen kom undan, de strejkande blev omplacerade och strejkvakterna åtalade. Inte speciellt konstigt i en stad där Kommunals fackliga representanter och kommunens förhandlare alltid har käkat lunch tillsammans efter löneförhandlingarna och snackat om det senaste parti-skvallret.

Förortskravallerna i Frankrike 2005 ballar ur totalt med tusentals uppeldade bilar. De brinner lite på

Prole.info/Wapiti colab.
Det kapitalistiska systemet.
Ny affisch 50x70 cm.
1 st 50 kr, 5 st 150 kr.
Köp den på wapiti.se

Rosengård; politikerna håller andan, polisen kallar in all extrapersonal. Med det är i Köpenhamn, och inte i Malmö som det brakar loss. Kidsen har inte bara sett på TV hur man kan göra, varje vecka är det bråk mellan danska husockupanter och poliser, och de hänger på kravalltrenden. Förbannade arbetarungdomar från innerstaden snappar snabbt upp hur man fångar någons uppmärksamhet och startar en epidemi av bil- och containerbränder som vara i tio nätter.

Mitt i allt detta planerar socialdemokraterna sin största rebrandingkupp, kronan på verket. Ett forum där folk från hela världen (multikulti - check) ska diskutera saker som förortskravaller (upprorsbekämpning - check), rättvis handel (myspys för samhällets mer bemedlade - check) och småskalig produktion (entreprenörskap - check). Frågor som hur massarbetslösheten kan bekämpas (arbetslinjen - check) växthuseffekt ska stoppas (fisket efter subventioner till grönt kapital fortsätter - check) och rasistpartier kan hållas i schack (behålla politisk hegemoni - check) ska behandlas samtidigt som hela staden förvandlas till en festival full av spännande kulturella arrangemang (underhållning för det nya urbana mellanskiktet - check). European Social Forum kommer till Malmö hösten 2008. Det kan inte förvåna någon att det är just i Malmö som världens alla problem ska lösas, med den skånska socialdemokratin vid ordförandeklubban, så klart.

Men Forumet är inte bara som en strategi för att fortsätta omvandlingen av Malmö från arbetar- och industristad till det svenska entreprenörskapets huvudstad. Det är även ett sätt att förankra det övre medelskiktets dominans i resten av den globala rättviserörelsen och vänstern. Alla som vill förändra världen ska ta med sig något från ESF 2008 i Malmö, en positiv känsla av att utvecklingen går att vända, av att en hel stad kan bli Fair trade, av att det går att utmana högerpartier och Sverigedemokraterna med ett ny och smartare reformism, av att det gulliga och snuttifierade funkar om det kombineras med nya hårdare metoder att sätta de fattiga i arbete. Socialdemokratin vill stärka sin ställning i Europa och Sverige, inte för att besegra den borgerliga höger som den på så många plan närmat sig, men för att kunna fortsätta styra över en arbetarklass som allt fortfarande står och faller med. ESF 2008 är precis som Malmösossarnas innnerstadsprojekt och pepparsprayande snutar ett direkt angrepp på arbetarklassens försök att ta makt över sin egen situation genom diskussion och aktion, ett angrepp på vad ett socialt forum borde vara. E SF 2008 är inte socialismens sista försvarslinje, det är kapitalismens allra främsta front.

”Socialdemokratin vill stärka sin ställning i Europa och Sverige, inte för att besegra den borgerliga höger som den på så många plan närmat sig, men för att kunna fortsätta styra över en arbetarklass som allt fortfarande står och faller med

Johan Lund

MALMÖ26

- Historiskt åtal mot strejkvakter

Jag är en av dem som nu har blivit åtalade för blockaden mot Izakaya Koi i december 2006.

Åklagaren har valt ut 26 människor som ska släpas genom rättssystemet för att markera att arbetsköparnas intressen tas om hand på bästa sätt av Sveriges lagsystem. Vi var många som den där fredagen den första december 2006 tog oss till Lilla torg för att visa vårt stöd för en kamrat.

Jag hade hört att en kille som arbetade som sushikock på Izakaya Koi på Lilla torg i Malmö hade blivit illa misshandlad av sin chef. För er som inte känner till Malmö, är Lilla torg utestället för folk med mycket pengar. Kocken var från Möllan, ett arbetarklassområde, och det var något som ägaren, Henrik Siebert, irriterade sig på.

Siebert kallade vår kamrat för "möllandrägg". Han tyckte att vår kamrat inte var en riktig man för att han inte hade någon äkta Rolex. Henrik Siebert fick sin restaurang av sina föräldrar. Kanske kan det säga något om vad äkta manlighet innebär för Henrik Siebert.

För mig var det en självklarhet att ta mig ner till blockaden. Våra rättigheter som arbetare har inte getts till oss som en present - vi har tvärt om varit tvungna att kämpa, kollektivt, för våra rättigheter sedan 1900-talets början. Men våra rättigheter är inte självklara och eviga, i så fall hade aldrig kocken på Izakaya Koi blivit misshandlad. Därför var vi tvungna att samlas och visa att övergrepp mot en anställd arbetare inte passerar obemärkt.

Blockaden slutade med att Malmöpolisen attackerade oss. Under mycket våldsamma former avbröt de vår blockad, bland annat genom att spraya ner flera av oss med pepparsprej. En lagligt varslad facklig stridsåtgärd avbröts alltså av polis, vilket strider mot hur konflikter på arbetsmarknaden är tänkta att lösas.

Nu, ett år och fyra månader senare har en åklagare i Malmö väckt åtal mot 26 stycken av oss som deltog i blockaden. Detta visar, med all önskvärd tydlighet, att så länge vi lever i ett kapitalistiskt samhälle, kommer arbetarklassens rättigheter vara under ständig attack. Om vi lägger oss platt ner och vänder ryggen åt prob-

lemen på arbetsmarknaden kommer det som hände kocken på Lilla torg att bli vardagsmat.

Oavsett vad Malmöpolisen och åklagaren tycker kommer vi att fortsätta ta striden för våra rättigheter - det är en fackförenings uppgift. Arbetsfredens tid är över, arbetsköparna har för länge sedan gått på

krigsstigen igen. Medan fackföreningarna sover sin törnrosasömn, skövlar en aggressiv nyliberal kapitalism de rättigheter som över hundra år av klasskamp skapade. Men vi är inte bara vakna, vi är beredda också!

Om åklagaren, Malmöpolisen och arbetsköparna attackerar våra rättigheter, ska de snabbt och smärtsamt bli medvetna om att vi är många och vi ger aldrig upp.

Jag är stolt över att jag deltog i blockaden, jag ångrar ingenting.

Jag skulle utan att tveka göra det igen!

Allt stöd åt malmö26!

Vi är alla malmö26!

Maria Andersson

Fakta:

En kock anställd på sushirestaurangen Izakaya Koi på Lilla Torg i Malmö, misshandlades grovt av sin chef under en "inspirationsresa" till London under hösten 2006. Efter upprepade förhandlingar om den våldsamma misshandeln och det ogiltiga avskedandet av medlemmen, lades varsel om stridsåtgärder. I varslet krävde syndikatet att kollektivavtal skulle tecknas, att ledningen skulle ta ansvar för den våldsamma arbetsmiljön på restaurangen och ge upprättelse till den misshandlade kocken.

Kvällen fredagen den 1 december 2006 genomfördes en blockad av restaurangen. Blockaden attackerades våldsamt av polis, som bland annat använde sig av pepparsprej för att upplösa

blockaden. Ingripandet och användandet av pepparsprej fick i efterhand kritik av länspolismästaren i Skåne i ett yttrande till JO.

Åklagaren Mats Svensson har väckt åtal mot 26 av strejkvakterna vid Malmö Tingsrätt. Åtgärden var en lagligt varslad stridsåtgärd, något som graverande nog inte nämnts någonstans i polisens förundersökning. Det är första gången någonsin som åtal väcks i vanlig domstol mot en facklig stridsåtgärd

Det har öppnats ett stödkonto för att samla in pengar till en kampanj runt åtalet och eventuella böter. Vi uppmanar alla att bidra till insamlingen.
Hjälp till att sprida uppropet och kontot!
pg 80 99 23-6
Inget bidrag är för litet!
Kampanjen har en hemsida, www.sac.se/ls/malmo/26, där du hittar mer information.

Malmö tingsrätt åtalar 26 strejkvakter som höll en strejkkedja på Lilla Torg 1 december 2006. Vi stödjer dessa strejkvakter.

Malmö26

How Nonviolence Protects The State

Peter Gelderloos
South End Press 2007

"At the first glance, a militant conception of revolution seems more impractical than a nonviolent conception, but this is because it is realistic. People need to understand that capitalism, the state, white supremacy, imperialism and patriarchy all constitute war against the people of this planet. And a revolution is an intensification of that war. We cannot liberate ourselves and create the world we want to live in if we think of fundamental social changes as shining light in darkness, winning hearts and minds, speaking truth to power, bearing witness, capturing people's attention, or any other passive parade.
[...]
Do you think the institutions and the elite individuals give a fuck about our protests? They have declared war on us, and we need to take it back on them."

Citatet ovanför sammanfattar väl det grundläggande budskapet i How Nonviolence Protects The State.

Vår (västvärldens, eller vad man behagar kalla den) påstådda fred, yttrandefrihet och representativa demokrati är egentligen ett låginsivt krigstillstånd. En revolution är egentligen bara en intensifiering av detta krig. Ska vi ha en möjlighet att bekämpa kapitalismen, imperialismen, patriarkatet, i förlängningen staten som begrepp och ersätta det med ett ickehierarkiskt samhällsystem får vi inte begränsa oss genom att utesluta vissa taktiker på grund av ett moraliskt system som i grund och botten gör det omöjligt för oss att vinna.

Peter Gelderloos bok handlar inte om behovet av besinningslöst våld utan teori och genomtänkta strategier, utan om behovet av ett brett spektrum av olika taktiker inom den utomparlamentariska och revolutionära vänsterrörelsen. Vi måste vara beredda att skydda oss och om det behövs/är taktiskt attackera våra fiender, annars är det inte revolutionär politik vi ägnar oss åt, utan bara ett harmlöst tidsfördriv.

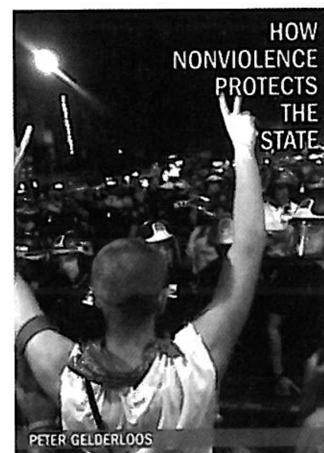
Med mängder av argument hämtade från modern historia i olika delar av världen bryter Peter Gelderloos ner pacifister och ickevåldsaktivisters argument mot alla former av våld, inklusive självförsvar. Han påvisar hur pacifism egentligen bara är en ideologi som skyddar de redan privilegierade aktivisterna från de negativa följder en verklig social omvälvning skulle innebära för dem själva.

Systematiskt går han igenom varför ickevåld som enda strategi är ineffektivt, är rasistiskt, sexistiskt och skyddar staten. Det är ett privilegierat synsätt som t.ex. palestinier eller innevånare i Irak inte har någon möjlighet att leva efter. Eller för den delen ungdomar i utsatta förorter i USA och Europa. Eller en kvinna som utsätts för våldtäkt - listan kan göras oändlig...

Detta är en liten tunn bok som tar förvånansvärt lång tid att läsa. Delvis för att vissa partier är en smula röriga, samt utgår från ett amerikanskt perspektiv genom att kallt räkna med att man känner till bakgrundsfakta om t.ex. Black Power-rörelsen och de nordamerikanska ursprungsbefolkningarnas frihetskamper (jag rekommenderar definitivt att man läser noterna). Om man som jag bara har en kackig skolengelska att falla tillbaka på bör man dessutom ha ett bra lexikon till hands.

Men framför allt är boken lärorik och peppande, särskilt om man som jag uppskattar att läsa om obskyra judiska miliser i östeuropa under andra världskriget eller kvinnoseparatistiska terrororganisationer i Kanada.

Kapitlet om strategier är så välformulerat och matnyttigt att alla som

ägnar sig åt någon form aktivism borde läsa det, oavsett vad man tycker om bokens innehåll i övrigt.

Jag vet inte hur enkelt det är att få tag på How Nonviolence Protects the State i Sverige just nu. Jag kom i kontakt med boken och dess författare på ett anarkistiskt konvent i Holland förra året (som tyvärr var nerlusat med ickevåldhippies med fula kläder). Då var böckerna försenade från USA, men nu vet jag att den går att köpa på bokhandeln Info i Stockholm. Ni övriga får väl tjata på er lokala vänsterbokhandel eller beställa via internet.

Det är definitivt en bok som pryder sin plats i varje påstådd revolutionärs bokhylla, eller en bra present till hippieaktiga vänner (om man har några sådana).

Matilda Montecchi

SOL, BAD OCH SOCIALISM

JÖNKÖPINGS LS, SUF GÖTEBORG, SÖDRA DISTRIKTET AV SAC OCH ABF PRESENTERAR:

SYNDIKALISTISKT SOMMARLÄGER

3-6 JULI I JÖNKÖPING

FÖREDRAG | WORKSHOPS | KONSERT

200 KR FÖR FYRA DAGAR INKL. KOST OCH LOGI | ANMÄL DIG

SENAST 1 JUNI TILL STUDIER.SODRADISTRIKTET@SAC.SE

MER INFO INOM KORT PÅ WWW.SAC.SE/KAL/

SUF

Nyfiken på syndikalismen?

Syndikalismen är snarare än en politisk ideologi ett sätt att organisera sig. Genom facklig kamp och frihetlig tradition kämpar syndikalister världen över för arbetarklassen och socialismen. I Sveriges företräds syndikalismen främst av SAC (Sveriges Arbetares Centralorganisation) och SUF (Syndikalistiska Ungdomsförbundet), men syndikalister och syndikalistisk organisation hittar du på allt ifrån din arbetsplats till folkrörelserna och din lokala idrottsklubb. Direkt Aktion är Syndikalistiska Ungdomsförbundets tidning.

Läs mer om SUF och om hur du kommer i kontakt med din lokalklubb på

www.SUF.cc

Här finns vi:

SUF Arboga/Köping
SUF Borås
SUF Göteborg
SUF Halmstad
SUF Jönköping
SUF Kalmar
SUF Karlshamn
SUF Karlskrona/Ronneby
SUF Karlstad
SUF Kristianstad
SUF Kramfors
SUF Lidköping
SUF Linköping
SUF Lund
SUF Malmö
SUF Norrköping
SUF Nyköping
SUF Simrishamn
SUF Stockholm
SUF Sundsvall
SUF Söderhamn
SUF Uppsala
SUF Västerås
SUF Växjo
SUF Östersund
ÖSUK (Örebro Syndikalistiska Ungdomsklubb)

VAD VILL SUF?

- Syndikalistiska Ungdomsförbundets principförklaring

Kapitalismen

Vi lever i ett klassamhälle där människor ständigt delas in i två grupper; arbetarklass och borgarklass. Borgarklassen lever av – och försöker kontrollera, det arbete vi utför. Därför står vi och borgarklassen i motsättning till varandra och för en ständig kamp om kontrollen över arbetet och mervärdet.

Arbetarklassen

Arbetarklassen är inte en homogen grupp. Borgarklassen försöker utnyttja våra skillnader för att splittra oss. Rasism, sexism och homofobi är alla exempel på strukturella förtryck som vi måste uppmärksamma och bekämpa. Dessa förtryck existerar enligt en egen dynamik oberoende av kapitalismen, men förstärks av densamma. Kampen mot dessa strukturella förtryck är en del av klasskampen som inte kan undantas eller åsidosättas. Kapitalismen är internationell och därför måste även motståndet vara internationellt. Arbetarklassen har ingen nation.

Strategi och metod

Vi arbetar utomparlamentariskt genom direkt aktion. Direkt aktion innebär handling utan ombud, att vi själva direkt ingriper i den ekonomiska verkligheten, utan omvägar genom politiska partier eller lobbyorganisationer. Vi betraktar staten som ett arv från den borgliga eran vars intressen och organisation står i motsättning till vår kamp. Vi är därför fiender till staten. SUF organiseras istället federalistiskt, vilket innebär att beslut fattas lokalt av dem som berörs. Vi är revolutionärer och därför måste vi bryta systemets ramar; lagar kan inte begränsa våra arbetsmetoder.

Klasskampen

Klasskampen förs ständigt på arbetsplatser, skolor, bostadsområden och överallt i samhället. Den finns alltid närvarande i olika former, ibland organiserat och ibland spontant. SUF: s uppgift är att stödja, delta i och utveckla de kamper som redan förs.

Syndikalismen

Syndikalismen är en lång tradition av hur människor i klassamhället tillsammans organiserar sig för att vinna frihet, rättvisa och värdighet. SUF: s uppgift är att vara en länk mellan syndikalismens kompromisslösa historia och våra konkreta erfarenheter som ungdomar i klassamhället. SUF är ingen fackförening, vi för vidare syndikalismens kamptradition samt försvarar våra medlemmar och arbetarklassen i hela det samhälle vi vill förändra.

Den sociala revolutionen

Vårat mål är den sociala revolutionen, upplösningen av klassamhället och staten och där med upplösandet av dess sociala hierarkier. I ett framtida klasslöst samhälle tas beslut direkt av dem som berörs och produktionsmedlen står till samhällets förfogande.